

ΜΙΑ ΝΤΟΥΦΕΚΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 448)

αλλιώς φοβάμε από την πείνα!...

Νύχτασε ολότελα. Ο Πολωνός μπήκε στο σπίτι του. Το έρμαρι ήταν άδειο, δίχως ψωμί. Κ' οι δύο τους, ή ψηλή, κοκκαλιάρη γυναίκα κι' ο κοντόχροντος άντρας, έστεκαν τώρα εκεί, μέσα στο σκοτάδι, σιωπηλοί.

—Άφραυ ή γυναίκα του Πολωνού μούγγρισε:

—Άκου να σου πω!...

—Τι είναι; ρώτησε εκείνος.

—Δέν έχει φεγγάρι απόψε.

—Ναι!... Δέν έχει!... 'Η νύχτα θά είναι σκοτεινή.

—Αυτός όμως θά παραμονεύη, σάν τ'ο χάρο, ανάμεσ' από τ'ά δέντρα...

—Καί θέβαια...

—Τότε λοιπόν...

Κ' η γυναίκα, ψάχνοντας γύρω, άνασήκωσε μιά πέτρα κάτω απ' τ'ό τζάκι μιά μεγάλη πέτρα. "Έχωσε θειάδι τ'ο χέρι της μέσα στην τρύπα που παρουσιάστηκε κι' έβγαλε από κεί μέσα ένα τουφέκι. Τ'ο σκούπισε κατόπιν προσεγτικά, δοκίμασε τ'η σκανδάλη και μέ σιγανή, θρασύη φωνή ψιθύρισε:

—Τότε λοιπόν...άν έχης καρδιά... θά πάς να τόν βρής και...

—Δάσε μου εδω! μουρημίρισε ο άντρας... "Έτσι κι' αλλιώς φοβάμε από την πείνα...

Και σέ λίγο θυγήκε από τ'ο σπίτι. "Ήταν νύχτα, νύχτα θεοσκότεινη, πίσσα. "Ο Πολωνός στάθηκε μιά στιγμή κι' άφουγκράστηκε. "Ήουχία στο δρόμο... Ούτε άμάξι, ούτε περπατησιές, τίποτα... Προχώρησε λιγάκι και ξαναστάθηκε... "Άφουγκράστηκε πάλι. "Ήουχία... "Ήουχία...

Πέρα, πολύ μακριά, άκούγονταν μοναχά τ'ο τραγουδι τ'ης κουκουβάγιας, μέσα στην άπόλυτη σιωπή, πένθιμος προάγγελος τ'ο θανάτου...

"Ο Πολωνός σύρθηκε μπρός σάν τ'ο άγριμι που διψάει αίμα... Πήγανε ίσια στο κακό, στο έγκλημα. Τ'ο τουφέκι τουκάγαε τ'ά γέρια...

Μισή ώρα πέρασε...

Κι' άβρανα ένας πυροβολισμός άκούστηκε. "Ένας πυροβολισμός βαρύς, υπόκωφος, τρομερός μέσα στη νύχτα.

Κι' έπειτα ή σιωπή. "Η μαύρη σιωπή τ'ο θανάτου... Τίποτες άλλο πεία...

ΤΟ ΧΑΚΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 421)

σάν μήτρα άρχιεπισκοπική. Θαύμα! Τ'ο Ισιάζω, πέφτει πρós τ'ά πίσω, σάν τιμπερί Μωραΐτισσας. Τ'ο θάζω και πάλιν μέ προσήχη στη θέα του κι' αυτό γέρνει πρós τ'ά εμπρός, σάν να σκούθη για να μέ δ'η και να μου μιλήση!...

Του δίνω μιά και τ'ο πετάω.

—'Έλα δώ, στρατιώτη, μου λέει ο λοχίας, γιατί πετάς τ'ο ηλικίο σου; Ξέρεις τί έχει αυτό επάνω του;

—Τ'ο ξέρω.

—Τί έχει;

—Τ'ο διάλολο όλόρθρον!

—Τ'ο διάλολο! Θά φάς καμμία τιμωρία, κακομοίρη μου, να ήβης! Τ'ο διάλολο έχει τ'ο στρατιωτικό καπέλλο ή τ'ο στέμμα τ'ο βασιλικό; Και πετούν τ'ο στέμμα, θρέ άνόητε;

—"Όχι, του είπα. Τό...κρημνίζου, άν στηρίζεται άπάνω σέ κακά κεφάλια κι' άν είναι σέ κακά καπέλλα τ'ο πετούν!

—"Άιτε από δ'ω, άνόητε, να μη σ' άκούση ο έπιλοχίας και π'ος στρατοδικείο.

Πέρβεργο. Κι' εγώ ένόμιζα πώς μόνο σέ ραφείο θά έπρεπε να άποσταδω!

'Αυ' εκείνες ή άρβύλες;

'Υποδήματα είναι αυτά ή...αυτόκλιητα;

Καλύτερα να σπαθώ εδω και να μ'ην...προχωρήσω μ' αυτές ούτε θήμα.

Μέ αυτή την άνταρσία και την ταραχή και την άναστάτωση κατάνησα σάν Βαλκανική Χερσονήσος, ζήτημα Μακεδονικών, και ό,τι κανείς να φαντασθ'η.

Δέν θά θρεθ'η μιά Δύναμις να μέ σωση κι' έμένα, εφαρμόζοντας μερικές...μεταρρυθμίσεις και στη στρατιωτική σπολή, που καταδυναστεύει, όπως οι Τούρκοι τούς Χριστιανούς, κόσμο δηλαδή και κοσμάκη;...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΟΝΟΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελ. 433)

τά ψώνια του, είτε τ' όνομά του να τ'ο στείλουμε σπίτι του. "Όπως συνήθιζε, έτοιμαζότανε να τ'ο ξαναπή;

—Μείνετε ήσυχοι, έννοια σας, τ'ο είπε ο υπάλληλος, είναι τόσο γνωστό τ' όνομά σας!...

"Έτσι, για πρώτη φορά ο κ. Μπουγκαμπύς χάρηκε, σ'ά πενηταοχτώ του χρόνια, ύστερ' από μιά άνάμνημη κι' άδοξη ζωή, τ'η χαρά τ'ης δημοτικότητας. Λίγο έλειψε να λιγοθυμήση απ' τ'η χαρά του, όταν είδε στην προθήκη ένός ζαχαροπλαστείου, καρταμέλες «Μπουγκαμπύς» κι' όταν είδε μ' άλλη μέρα τ' όνομά του σ' ένα καινούργιο λικέρ. Είχε δ'ια τ' άγαθά τ'ης δόξας χωρίς να έχη περάσει κανένα από τούς μύριους κόπους και τίς άγωνίες που άπαιτεί ή άπόκτηση τ'ης. "Ήταν γνωστότερος απ' τόν Μονεστιά, γιατί τ'ο κοινόν συγκρατεί περισσότερο τόν τίτλο ένός έργου, παρά τ' όνομα τ'ο συγγραφέως.

"Έτσι πέρασαν οι μήνες.

Τ'ο έργο τ'ο κ. Μονεστιά κατέθηκε έπιτέλους. "Ο συγγραφέως αϊτός έδωσε κι' άλλες κομωδιές, άλλα άπέτυχαν. Και σ'ά σ'α, χωρίς να τ'ο πολυκαταλάη, ο κ. Μπουγκαμπύς ξαναγύρισε στην παλιά του άσημότητα. Δέν αισθανότανε πεία καμμία ουγκλησί διαβάζοντας τίς έφημερίδες. Κι' αυτό τόν στενοχωρούσε τώρα τόσο πολύ, ώστε μιά μέρα δέν διάστικε και πήγε και θρήκε έπιτέλους τόν διευθυντή ένός θεάτρου δευτέρας τάξεως.

—Θά μπορούσατε ν' άνεβαίσετε και σεις τόν «Μπουγκαμπύς»;

—Χμ! Παίχτηκε πολύ αυτό τ'ο έργο. 'Έξαρτάται... Πόσα μάς δίνετε;

—Πόσα χρειάζονται;

—"Ως δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα...

—Σας τ'ά δίνω, μέ τόν όρο όμως να μη ζητήσετε π'υτέ να μάθετε τ'ο όνομά μου. Είμαι ένός φιλότεχνος, τίποτε περισσότερο...

—Και ποιά είναι ή έννοουμένη σας που θά πα'ξη τόν πρώτο ρόλο;

"Ο κ. Μπουγκαμπύς τόν κούταζε μέ άπορία. Δέν είχε ιδέα απ' αυτά ο καμένος. Τ'ο έξήγησε πώς ήταν ένός πραγματικός φιλότεχνος, μέ μοναδικό σκοπό τ'ην έξέφωσι τ'ης Τέχνης! "Έβωσε τ'ά χρήματα και πήρε τ'ο υποβόλαιο. Καθώς έκανε όμως να φύγη, γύρισε πίσω και είπε, όσο μπορούσε μέ περισσότερη φυσικότητα:

—Δέν μου λέτε; Θά σ'ας ήταν εύκολο, χωρίς να φαν'η π'ος τ'ο ζήτημα έγώ, να άπαιτήσετε από τόν κ. Μονεστιά να γραφή ο Μπουγκαμπύς μέ ύψηλον; Και τ'ο γινώτα να γίνη ύψηλον... Τ'ο θρίσκα π'ο πρωτότυπο, π'ο νόστιμο!...

Η ΒΙΛΙΑ ΤΗΣ ΡΟΖΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 443)

χανσό. Ποιός να μάς τ'όλεγε πάλι αυτό!... Τί δυστυχία!... Τ'ην καυμένη τ'η Ροζέττα! Μ'ε τ'ο δρόμο που 'χε πάρει όμως!... 'Εγώ τ'ο πρόβλεπα, π'ος εκεί θά καταντούσε: Κι'έβοντας τ'ο παρφοφίλο του κόσμου, βγάσεις, βέβαια, πολλά λεφτά μονομιάς, μέ εινε επωκίνδινο! Δέν ήθελε να μ' άκούση!... 'Ήταν ή ματία της αυτό τ'ο κακό! Τ'ά ίδια κόντε να πάθη και πέσου, μέ κ'ωνόν τόν 'Αργεντινό!... Δέν φταίει όμως αϊτή ή κακομοίρα, κρέπει να τ'ην σιμπονάμε: Φταίει εκείνος ο παληάνθρωπος ο έραστής της, ο Ροζιτέ, που όσα κ' άν τ'ο δώσει, λίγα τ'ο φανόντα!... Αϊτός είναι ή αϊτία τ'ης καταστροφής της! Αϊτός τ'ην βάζει και...!

Δέν πρόφτασε όμως ν' άποτελειώση τ'ους θρήνης της ή...καλόκαρδη Νιν'η. Γιατί εκεί που τ'ο μιλούσε, είδε τόν κ. Λαμπιτά να κινιρ'η, να κλονίζεται κ' έπαύεται να πέγη λιγοθυμισμένος μπροστά στην πόρτα τ'ης πρωτότυπης «βίλλας»!... ANTPR ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΑΣ

"Ο Βολταίρος, γνωστός για τ'ην άθεία του και για τ'ους σαρκασμούς του πρós τούς Ιερωμένους, είχε κληθ'η σέ τραπέζι κάποτε από τόν μαγκήσο ντ'ε Σαιν-Μώφ.

—Είπε καλό τ'ο κρασί σου; ρώτησε τόν άμειτριώνά του σέ μιά στιγμή, πριν καθήσουν σέ τ'ο τραπέζι.

—Μόλις μου τ'όστειλε ο έπιστάτης μου από τ'ο κτήμα! άποκρίθηκε ο μαρκήσιος. Στην έπιστολή του μάλιστα τ'ο άποκαλεί «καλιώτατο»!...

—Δέν έχει σημασία αυτό! είπε σαρκαστικά ο Βολταίρος. Κι' ο Πάπας άποκαλείται «αγιώτατο», ένώ συνήθως δέν είναι ούτε άγιος καν!